

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.898 van 24 juni 1997
in de zaak A. 65.841/VII-13.464.**

In zake : 1. Lucien CUVELIER,
2. Guy VAN DEN BUSSCHE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten E. RYCKBOST en B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

tussenkommende partijen :

- I. 1. de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING,
2. de n.v. IMSTO,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY EN
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25,
- II. de stad HARELBEKE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 387.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lucien CUVELIER en Guy VAN DEN BUSSCHE op 4 oktober 1995 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen ingediend o.m. door verzoekers tegen het besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het gedeeltelijk verlenen aan

de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING van een milieuvergunning om te Harelbeke (Hulste), Waterstraat 19, een groenteverwerkend bedrijf te veranderen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gelet op het arrest nr. 62.888 van 31 oktober 1996 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 6 december 1996 en van 11 december 1996;

Gelet op de beschikking van 10 december 1996 die de tussenkomst van de stad Harelbeke toelaat;

Gelet op de beschikking van 16 december 1996 die de tussenkomst van de n.v. Agristo Potato Processing en de n.v. Imsto toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij, van Advocaat P. FLAMEY en Advocaat P. ROTSARTS die, loco Advocaat B. OCKIER verschijnen voor de eerste twee tussenkomende partijen, en van Advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor de derde tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de eerste twee tussenkomende partijen in hun toelichtende memorie het belang van de derde tussenkomende partij bij haar tussenkomst betwisten; dat zij in dit verband aanvoeren :

"... doch in casu is de stad Harelbeke reeds betrokken in de zaak, vermits deze laatste reeds een vordering tot schorsing van het hier bestreden besluit heeft ingediend bij Uw Raad en waaromtrent Uw Raad bij arrest nummer 62.890 van 31 oktober 1996 heeft beslist de zaak in beraad te houden.

In voormeld arrest heeft Uw Raad overwogen de vordering tot schorsing van de stad Harelbeke in beraad te houden tot wanneer over het annulatieberoep in onderhavige zaak ten verzoeken van de consoorten Cuvelier is beslist en waaromtrent Uw Raad de vordering tot schorsing reeds heeft toegewezen ten voordele van voormelde consoorten Cuvelier.

Het is precies om de belangen van de stad Harelbeke veilig te stellen, hetgeen de Raad overigens uitdrukkelijk overweegt, dat de schorsingszaak van de stad Harelbeke in beraad wordt gehouden tot wanneer ten gronde uitspraak is gedaan in de parallelle zaak ten verzoeken van de consoorten Cuvelier.

De stad Harelbeke beroept zich, om haar verzoek tot tussenkomst in te willigen, enkel op de omstandigheid dat zij haar rechten wenst te vrijwaren, met name dat zij vreest dat de Raad uitspraak zou doen ten gronde "in haar afwezigheid en zonder gehoord te

zijn", of nog, "zonder dat zij haar middelen zou kunnen uiteen zetten";

Deze vermeende rechtvaardiging doet afbreuk aan de vaststelling van Uw Raad in het arrest nummer 62.890, met name dat de belangen van de stad Harelbeke precies worden veilig gesteld door het in beraad houden van de schorsingszaak.

Het is met andere woorden voor de stad Harelbeke nog altijd mogelijk om uitspraak te krijgen omtrent haar vordering tot schorsing en haar annulatieberoep, zelfs in de verondertelling dat het annulatieberoep van de consoorten Cuvelier zou worden verworpen, hetgeen tussenkomende partij uiteraard vordert.

Bijgevolg kan het verzoek tot tussenkomst in onderhavige zaak niet toelaatbaar verklaard worden, op gevaar dat elke nuttige betekenis wordt onthouden aan het arrest nummer 62.890";

1.2. Overwegende dat het feit dat de Raad van State, na schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ten verzoeken van huidige verzoekende partijen, besloten heeft bij arrest nr. 62.890, van 31 oktober 1996, de vordering tot schorsing met hetzelfde voorwerp ingesteld door de stad Harelbeke in beraad te houden om dezer belangen te vrijwaren, helemaal niet verhindert dat deze laatste het vereiste belang heeft om in de vordering tot vernietiging van hetzelfde besluit tussen te komen; dat integendeel dit gegeven precies erop wijst dat de stad Harelbeke wel het vereiste belang heeft bij haar tussenkomst in de procedure ten gronde; dat de eerste twee tussenkomende partijen wel terecht betogen dat de derde tussenkomende partij geen andere middelen mag aanvoeren dan deze ontwikkeld door de verzoekende partijen; dat de argumentatie van de derde tussenkomende partij dan ook verder met dit voorbehoud wordt tegemoetgetreden;

2. Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat.

2.1. De eerste tussenkomende partij baat op bovenvermeld perceel een groenteverwerkend bedrijf uit.

Zij beschikt daartoe over een vergunning geldend tot 20 maart 2001, door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen verleend bij besluiten van 20 maart 1986 (groenteverwerkend bedrijf) en 6 februari 1992 (uitbreiding van het groenteverwerkend bedrijf met een waterzuiveringsinstallatie).

Door het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977, wordt het betrokken gebied bestemd tot agrarisch gebied.

2.2. Bij besluit van 20 januari 1994 verleent de bestendige deputatie in eerste aanleg een vergunning tot 19 januari 1996 voor uitbreiding van het bedrijf met onder meer een aardappelvlokkenlijn doch weigert ze een vergunning voor een opslagplaats voor karton.

In beroep heft de Vlaamse minister voor Leefmilieu en Huisvesting met een besluit van 18 juli 1994 de vergunning op.

Tegen dit besluit stellen de tussenkomen- de partijen een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in. Bij arrest nr. 53.978 van 22 juni 1995 schorst de Raad van State dat ministerieel besluit.

2.3. Op 18 oktober 1994 dient de eerste tussen- komende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in om haar bedrijf te veranderen door wijziging en uit- breiding.

2.4. De aanvraag wordt op 31 oktober ontvankelijk en volledig bevonden.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 467 schriftelijke bezwaren ingediend.

2.5. Op 23 februari 1995 beslist de bestendige deputatie de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn die afloopt op 23 februari 1997.

Alleen voor het onderdeel "opslagplaats voor karton" wordt de vergunning opnieuw geweigerd.

2.6. Tegen dit besluit stellen tal van personen, onder wie beide verzoekers, verenigingen en bestuursorganen administratief beroep in.

2.7. Bij het bestreden besluit van 31 juli 1995 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerstelling de beroepen gedeeltelijk gegrond en wijzigt hij het beroepen besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie.

Door dit besluit worden een vlokkenlijn voor de verwerking van aardappelaafval tot puree, de uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie met een anaerobe trap en een (reeds opgerichte) opslagloods voor 168 ton kartonnen verpakkingsmateriaal, geweigerd.

Anderzijds worden een aantal reeds uitgevoerde uitbreidingen geregulariseerd tot 20 maart 2001 "met het oog op herlocalisatie of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied". Het betreft, luidens het bestreden besluit "diverse installaties en machines, opslagfaciliteiten, koelruimte, algemene nutsvoorzieningen, waterzuiveringsinfrastructuur en allerhande bijhorigheden";

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun eerste middel o.m. aanvoeren dat het bestreden besluit een schending inhoudt van "de agrarische bestemming in het gewestplan Kortrijk" en dat dit besluit strijdig is met "de omgeving en de goede plaatselijke ordening"; dat zij dit als volgt toelichten :

"1. In de bestreden beslissing kan men letterlijk het volgende lezen :

'Overwegende dat van uit oogpunt van de stedenbouwkundige ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met de voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.' (blz. 10)

2. Niettemin werd aan de N.V. Agristo een tijdelijke milieuvergunning gegeven om volgende redenen :

'Dat het vanuit sociaal economisch oogpunt dan ook noodzakelijk is de exploitant de gelegenheid te geven

de bestaande inrichting te herlokalisieren naar een geschikte vestigingsplaats of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied met de inrichting te realiseren.' (blz. 16)

3. Geen enkele wettelijke bepaling laat verwerende partij toe om een exploitatie die manifest in strijd is met de stedenbouwkundige regelen en met de goede plaatselijke ordening tijdelijk te regulariseren, met het oog op de herlokalisatie of, erger nog, met het oog op een wijziging van de bestemmingsvoorschriften";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar memorie van antwoord op repliceert :

"1.2. Ter weerlegging van het middel dient gewezen op de bestaande vergunningstoestand en voorgaanden in huidige zaak.

De basisvergunning voor de inrichting, met name voor de exploitatie van een groentenverwerkend bedrijf werd verleend op 20 maart 1986 door de Bestendige Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen en dit voor een termijn verstrijkend op 20 maart 2001. Nadien werd bij beslissing van 6 februari 1992 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen nog vergunning bekomen voor de uitbreiding van het groentenverwerkend bedrijf met een waterzuiveringsinstallatie, voor een termijn verstrijkend op 20 maart 2001. Op 20 februari 1987 werd door de directeur van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken vergunning verleend voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater in de Hazebeek, voor een onbeperkte termijn, doch ingevolge artikel 71 van Titel 1 van het VLAREM ingekort tot 1 september 2011.

Bij besluit van 20 januari 1994 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen wordt vergunning verleend voor de uitbreiding van een groentenverwerkend bedrijf met ondermeer een droogen bakinstallatie, een waterzuiveringsinstallatie, een aardappelvlokkenlijn en verhoging van het lozingsdebiet, voor een termijn verstrijkend op 20 januari 1996 en waarbij vergunning wordt geweigerd voor een opslagloods voor karton.

Voormeld besluit wordt door het Ministerieel Besluit van 18 juli 1994 opgeheven, o.m. om reden van de planologische onverenigbaarheid gezien de ligging van de inrichting in agrarisch gebied en om reden dat de inrichting niet meer zou kunnen worden beschouwd als para-agrarisch.

Bij Arrest van Uw Raad van 22 juni 1995 werd de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van het voornoemde besluit.

In tussentijd had de exploitant een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend die uiteindelijk aanleiding gaf tot het bestreden besluit.

1.3. Het bestreden besluit komt net als het besluit van 18 juli 1994 waarvan de tenuitvoerlegging werd geschorst, tot dezelfde bevinding dat de inrichting die het voorwerp van de aanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, gezien de ligging ervan in agrarisch gebied.

Evenwel wordt in de aanhef van het bestreden besluit uitdrukkelijk bepaald dat het stedenbouwkundig aspect van de zaak, gelet op het annulatieberoep tegen het besluit van 18 juli 1994 en de uitspraak van Uw Raad in de schorsingsprocedure waar het al dan niet 'para-agrarisch' karakter van de N.V. Agristo de determinerende vraag is, in de milieutechnische evaluatie van de milieuvergunningsaanvraag buiten beschouwing wordt gelaten, met uitzondering voor wat betreft die aspecten van de vergunningsaanvraag die nog niet gerealiseerd zijn, in afwachting van een uitspraak van Uw Raad.

Het buiten beschouwing laten van de planologische onverenigbaarheid van de inrichting bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag, die het voorwerp uitmaakt van huidig annulatieberoep was in het licht van het arrest van Uw raad, waarbij de schorsing van het besluit van 18 juli 1994 werd bevolen, de enige mogelijkheid wanneer de vaststelling van de planologische onverenigbaarheid in het huidig besluit werd aangehouden. Immers, enerzijds diende de milieuvergunningsaanvraag te worden beoordeeld door de vergunningverlenende overheid, anderzijds zou het afwijzen ervan op grond van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid op gespannen voet staan met het gezag van gewijsde van het arrest van 22 juni 1995 hieromtrent.

1.4. Het zou in dit opzicht niet getuigen van zorgvuldig bestuur indien vergunning zou worden verleend voor nog niet gerealiseerde aspecten van de vergunningsaanvraag, terwijl het eveneens niet zorgvuldig zou zijn geweest de reeds gerealiseerde gedeelten van de inrichting, die onlosmakelijk verbonden zijn met deze gedeelten waarvoor de beslissing nog van kracht is, te weigeren om redenen van de planologische onverenigbaarheid van de inrichting, nu hieromtrent nog steeds onzekerheid bestaat.

Uit voorgaande blijkt dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk rekening heeft gehouden met de volgens haar planologische onverenigbaarheid en dit als zodanig ook heeft vastgesteld, doch ook rekening heeft gehouden met de bestaande rechtsonzekerheid omtrent haar beoordeling op dit punt, in het bijzonder wat het al dan niet para-agrarisch karakter van de inrichting betreft en in het licht hiervan voorlopig in afwachting van een uitspraak hieromtrent

geen rekening heeft gehouden bij de milieutechnische beoordeling van die gerealiseerde of reeds vergunde gedeelten van de milieuvergunningsaanvraag.

1.5. De stelling dat de overheid die geroepen is een milieuvergunningsaanvraag te beoordelen gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen en die overheid slechts dienaangaande over een gebonden bevoegdheid beschikt, kan niet onverkort worden aangehouden wanneer er omtrent de toepassing van het van toepassing zijnde plan van aanleg onzekerheid bestaat in afwachting van een uitspraak van Uw Raad hieromtrent en waarmee de overheid evenzeer dient rekening te houden";

Overwegende dat de eerste twee tussenkomende partijen in hun verzoekschrift tot tussenkomst stellen :

"2.1. Ontvankelijkheid - Afwezigheid van rechtens vereist belang

De verzoekende partijen beschikken niet over het rechtens vereist belang om de grieven aan te voeren die zijn geformuleerd in het middel.

In het middel gaan de verzoekende partijen er vanuit dat de vergunningsaanvraag onverenigbaar is met de planologische bestemming, met name gelegen in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij K.B. van 4 november 1977.

De verzoekende partijen vertrekken bijgevolg van een verkeerd uitgangspunt, nu de vergunde aanvraag wel degelijk behoort tot de landbouw, en de activiteiten van deze inrichting minstens para-agrarisch te noemen zijn.

Alhoewel de verzoekende partijen dit niet expliciet met zoveel woorden zeggen, gaan zij uit van de veronderstelling dat het in casu geen agrarisch bedrijf, noch een para-agrarisch bedrijf betreft.

Dit uitgangspunt berust op een onjuiste feitelijke beoordeling en daardoor hebben de verzoekende partijen dan ook geen belang om te verwijzen naar de overweging in het bestreden besluit, die zegt dat 'vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige ruimtelijke aspecten kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting, voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag, onverenigbaar is met de voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften', om daaruit de schending af te leiden van de bindende kracht van de plannen en de inrichtingsvoorschriften die van toepassing zijn in landbouwgebieden.

2.2. Ontvankelijkheid - Exceptie van gezag van gewijsde

2.2.1. In het arrest nr. 53.978 van 22 juni 1995 ... heeft Uw Raad reeds het volgende overwogen :

'Overwegende dat luidens artikel 11, 4.1. van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, in agrarische gebieden onder meer toegelaten zijn : 'para-agrarische bedrijven'; dat noch het aangehaalde artikel noch enige andere bepaling van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het begrip 'para-agrarisch bedrijven' definiëren; dat bij ontstentenis van nadere omschrijving ter zake, bedoelde term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en daaronder moet worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is; dat het bestreden besluit vermeldt dat het bedrijf een 'agro-industrieel' karakter heeft; dat het gebruik van het woorddeel 'agro' er lijkt op te wijzen dat de verwerende partij zelf van mening is dat de inrichting verband houdt met de landbouwactiviteiten; dat in de huidige stand van het geding geenszins blijkt waarom datzelfde besluit desondanks stelt dat het bedrijf 'zeker niet' als para-agrarisch kan worden aanzien; dat het overigens zeer de vraag is of de stelling dat een bedrijf, om als para-agrarisch te kunnen worden beschouwd, een grondgebonden karakter moet hebben en in een nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces én met de voortgebrachte landbouwproducten, niet te restrictief is; dat het middel in die mate ernstig is;'

2.2.2. Een schorsingsarrest geldt erga omnes (VAN DAMME.M.. 'Het administratief kort geding en de schorsingsprocedure voor de Raad van State', in : Procederen in nieuw België en komend Europa, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1991,86).

In een schorsingsarrest wordt met gezag van rechterlijke uitspraak vastgesteld dat het tegen het bestreden besluit aangevoerd middel ernstig is (R.v.St., Peeters, nr. 39.575, 4 juni 1992 : De Liedekerke, nr. 35.392, 5 juli 1990).

2.2.3. Welnu, in casu werd reeds met gezag van gewijsde door de Raad van State beslist dat de Minister, aangaande die welbepaalde vergunningsaanvraag van de tot tussenkomst verzoekende partij sub 1, op grond van zijn in het weigeringsbesluit dd. 18 juli 1994 specifiek ontwikkelde overwegingen, niet redelijkerwijze tot het besluit kon komen dat het bedrijf geen para-agrarisch karakter had.

In het thans bestreden besluit bevestigt de Minister op pagina 13 dat de voorliggende milieuvergunningsaanvraag quasi identiek is aan de aanvraag die werd geweigerd bij Ministerieel Besluit van 18 juli 1994, dat geschorst werd door de Raad van State in zijn arrest nr. 53.978.

De overwegingen van het ministerieel besluit dd. 18 juli 1994 met betrekking tot het para-agrarisch karakter van de onderneming van de tot tussenkomst verzoekende partijen, zijn bovendien quasi

identiek aan de overwegingen van het thans bestreden besluit.

Bijgevolg gelden de overwegingen van de Raad in zijn arrest nr. 53.978 erga omnes, en met andere woorden eveneens voor derden, zoals de tweede verzoekende partij, en ook voor de vergunningverlenende overheid, zowel in eerste aanleg, als in beroep.

2.2.4. De verzoekende partijen gaan met hun uitgangspunt dan ook impliciet doch ondubbelzinnig in tegen de overwegingen van de Raad die hebben geleid tot het aanvaarden van een ernstig middel, bestaande uit de schending van artikel 11 van het inrichtingsbesluit, dat kan leiden tot de vernietiging van het weigeringsbesluit van 18 juli 1994, op grond van de draagwijdte die moet gegeven worden aan het begrip 'para-agrarisch bedrijf', rekening houdend met de quasi identieke inhoud van de milieuvergunningsaanvraag en de quasi identieke overwegingen van de Minister om in het thans bestreden besluit te concluderen tot het niet-para-agrarisch karakter van de inrichting.

Nu de nieuwe milieuvergunningsaanvraag, waarover het bestreden besluit uitspraak heeft gedaan, betrekking heeft op dezelfde inrichting als deze waarvoor de Minister op 18 juli 1994 een weigeringsbeslissing heeft genomen, en de Minister op grond van dezelfde overwegingen tot het besluit is gekomen dat de inrichting geen para-agrarisch karakter zou hebben, kunnen de verzoekende partijen niet zonder schending van het gezag van gewijsde verbonden aan het schorsingsarrest nr. 53.978 de schending aanvoeren van hetzelfde artikel 11 van het inrichtingsbesluit (wat zij noemen, 'de agrarische bestemming in het gewestplan Kortrijk') en, daaraan verbonden, de schending van artikel 88 van de Stedebouwwet, door te beweren dat diezelfde inrichting onverenigbaar is met de ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften.

Verzoekende partijen willen met deze bewoordingen immers zeggen dat de inrichting een industrieel karakter heeft, en bijgevolg niet valt onder de notie agrarisch of para-agrarisch bedrijf.

2.2.5. Uw Raad heeft in het schorsingsarrest nr. 62.888 van 31 oktober 1996 met betrekking tot de door de tot tussenkomst verzoekende partijen opgeworpen exceptie van gezag van gewijsde, het volgende overwogen :

'dat deze uitspraak de verwerende partij niet lijkt toe te laten een nieuwe aanvraag, waarvan zij zelf expliciet de strijdigheid met de gewestplanbestemming vooropstelt, in te willigen; dat bovendien voormeld arrest nr. 53.978 het desbetreffende middel ernstig bevindt omdat de redenen die het aldaar bestreden besluit hanteerde om tot de weigering te komen, niet tot de conclusie vermochten te leiden dat de aanvraag in kwestie onverenigbaar was met de bestemming agrarisch gebied; dat dit arrest dus

geenszins vaststelt dat die aanvraag verenigbaar was met bedoelde bestemming en dat het derhalve niet de draagwijdte heeft die de verwerende partij en de tussenkomende partijen, in hun excepties, er aan geven';

Zonder afbreuk te willen doen aan hetgeen Uw Raad in voormeld schorsingsarrest reeds heeft beslist met betrekking tot de exceptie van gezag van gewijsde van de tot tussenkomst verzoekende partijen, zouden de tot tussenkomst verzoekende partijen willen verduidelijken dat zij het schorsingsarrest van Uw Raad dd. 20 januari 1994 (nr. 53.978) geenszins hebben willen interpreteren in die zin, dat Uw Raad reeds zou beslist hebben dat de inrichting van de tot tussenkomst verzoekende partijen een para-agrarisch karakter zou hebben.

Een dergelijke gevolgtrekking zou immers haaks staan op de onmogelijkheid voor de Raad van State om zich in de plaats van het bestuur te stellen met betrekking tot de appreciatie van de feitelijke elementen van het dossier.

Wat de tot tussenkomst verzoekende partijen in hun exceptie van gezag van gewijsde wel hebben willen zeggen, is, dat de overweging van Uw Raad, met name dat de Minister, uitspraak doende over die welbepaalde vergunningsaanvraag, op grond van die welbepaalde overwegingen, niet kon concluderen tot het niet-para-agrarisch karakter van de inrichting, een geldingskracht erga omnes heeft.

Derhalve kunnen de verzoekende partijen niet de schending van artikel 11 van het inrichtingsbesluit, en daaraan verbonden, de schending van artikel 88 van de Stedebouwwet inroepen, zonder schending van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest van Uw Raad dd. 20 januari 1994 (nr. 53.978), nu de bestreden beslissing, betrekking hebbende op quasi dezelfde vergunningsaanvraag, in quasi identieke overwegingen, tot het niet-para-agrarisch karakter van de inrichting heeft besloten.

Het eerste middel van de verzoekende partijen is dan ook onontvankelijk wegens miskenning van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest van de Raad dd. 22 juni 1995 nr. 53.978.

2.2.6. Uw Raad overweegt in het schorsingsarrest tevens dat, zelfs indien de inrichting een para-agrarisch bedrijf zou zijn, zou blijken dat de Minister de milieuvergunningsaanvraag toch als stedenbouwkundig onaanvaardbaar acht, nu het bestreden besluit de aanvraag onverenigbaar lijkt te beschouwen met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en alleen al op die grond de vergunning diende te weigeren. Uw Raad voegt hier aan toe 'dat noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij enig argument naar voor brengen ter staving van het door het bestreden besluit ingenomen standpunt dat om - overigens nergens gespecificeerde - 'sociaal-econo-

mische redenen', weze het zelfs tijdelijk, een milieuvergunning zou mogen verleend worden die in strijd geacht wordt, zowel met bindende gewestplanvoorschriften als met de eisen van een goede plaatselijke ordening';

De bestreden beslissing bespreekt van pagina 2 tot en met 6 de tegen het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 23 februari 1995 ingestelde beroepen.

Op de pagina's 6 en 7 worden de bemerkingen van de vergunninghouder, naar voor gebracht ter gelegenheid van de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscomissie, besproken.

Vervolgens wordt op pagina 7 en 8 van de bestreden beslissing een overzicht gegeven van de vergunningen, waarna op pagina 8 en 9 de strekking wordt gegeven van de verschillende adviezen van de adviesverlenende instanties.

De eigen overwegingen van de Minister starten derhalve vanaf pagina 9 van de bestreden beslissing.

Na herlezing van deze eigen overwegingen, vinden de tot tussenkomst verzoekende partijen nergens een aanwijzing dat de Minister de aanvraag stedenbouwkundig onverenigbaar zou geacht hebben, omwille van de beweerde miskennis van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De Minister overweegt integendeel op pagina 13 van het bestreden besluit 'dat het stedenbouwkundig aspect in de milieutechnische evaluatie van de aanvrager buiten beschouwing wordt gelaten'. Op pagina 14 herhaalt de Minister opnieuw dat een planologische en stedenbouwkundige beoordeling van de aanvraag buiten de beoordelingssfeer van de milieuvergunning valt.

Uit het bestreden besluit kunnen de tot tussenkomst verzoekende partijen derhalve niet afleiden dat de Minister de aanvraag stedenbouwkundig onverenigbaar zou geacht hebben wegens de schending van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de aanvraag leidt de Minister bijgevolg enkel af uit de omstandigheid dat de aanvraag, aldus de Minister, geen para-agrarisch bedrijf zou betreffen, en derhalve onverenigbaar zou zijn met de gewestplanbestemming van agrarisch gebied. Dat de Minister tot deze conclusie niet kon komen, gelet op het schorsingsarrest nr. 53.978 dd. 22 juni 1995 van Uw Raad, hebben de tot tussenkomst verzoekende partijen hoger reeds omstandig aangetoond.

De tot tussenkomst verzoekende partijen kunnen derhalve enkel vaststellen dat de mistige voorstelling van zaken door de verzoekende partijen tot gevolg heeft gehad dat de Raad ertoe gebracht werd te zeggen dat de Minister de aanvraag stedenbouwkundig onverenigbaar heeft geacht wegens miskennis van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, terwijl dit, na herlezing van het bestreden besluit, niet het geval blijkt te zijn.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt derhalve duidelijk dat de Minister de milieuvergunningsaanvraag gedeeltelijk heeft toegestaan voor een beperkte termijn op grond van sociaal-economische redenen, precies omwille van het feit dat de Raad van State op dat ogenblik nog niet ten gronde uitspraak had gedaan over de notie 'para-agrarisch bedrijf', wat juist de kern van de betwisting uitmaakt.

De Minister overweegt inderdaad op pagina 13 van het bestreden besluit 'dat het al dan niet para-agrarisch karakter van de N.V. Agristo hierbij het knelpunt is'.

Alhoewel de Minister derhalve zelf, ten onrechte, van oordeel schijnt te zijn dat de aanvraag van de tot tussenkomst verzoekende partijen onverenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied, want geen betrekking zou hebben op een para-agrarisch bedrijf (wat hij, het weze herhaald, niet kon vaststellen), behoedt hij zich om tussen te komen in de ten gronde beoordeling van de Raad van State omtrent de notie 'para-agrarisch bedrijf', reden waarom hij tijdelijk de vergunning verleent.

2.2.8. Het middel dient dan ook als onontvankelijk te worden afgewezen.

2.3. Ondergeschikt, weerlegging ten gronde

Zelfs wanneer de verzoekende partijen het rechtens vereist belang hebben om het eerste middel aan te voeren, en de exceptie van gezag van gewijsde niet zou kunnen worden aangenomen, dient het arrest nr. 53.978 in elk geval begrepen te worden als rechtspraak, waarbij de Raad reeds van oordeel was dat een inrichting waarbij activiteiten worden uitgeoefend zoals in casu, niet zonder meer kunnen vereenzelvigd worden met een industrieel bedrijf, zoals de verzoekende partijen het doen voorkomen.

De verzoekende partijen tonen immers niet aan, en voeren het ook niet aan, dat de inrichting waarop de huidige milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft, een andere inrichting zou zijn, dan deze waarover de Raad reeds uitspraak heeft gedaan, naar aanleiding van de schorsing van het weigeringsbesluit dd. 18 juli 1994.

Het is niet ernstig te noemen dat de verzoekende partijen, bij de uiteenzetting van het middel, het arrest nr. 53.978 onvermeld laten en zelfs geen moeite doen om te beweren dat de overwegingen in dit arrest niet toepasselijk zouden zijn op de thans voorliggende milieuvergunningsaanvraag, waarover het bestreden besluit uitspraak heeft gedaan.

Er is dan ook in casu geen planologische onverenigbaarheid zodat het middel, dat zich beroept op de beweerdde schending van de ter zake toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften, niet gegrond is";

3.2. Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een aanvraag tot milieuvergunning krachtens artikel 2, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van het plan;

Overwegende dat artikel 11, 4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens paraagrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden";

Overwegende dat het gedeeltelijk verlenen van de gevraagde vergunning, uit stedenbouwkundig oogpunt, stoelt op volgende motivering :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Kortrijk vastgesteld bij koninklijk besluit van 04 november 1977;

Overwegende dat de inrichting volgens het voormelde gewestplan gelegen is op een afstand van :

- ± 570 m van woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter;

- ± 225 m van woongebied met landelijk karakter;
- ± 820 m van woonuitbreidingsgebied;
- ± 650 m van parkgebied;
- ± 1400 m van recreatiegebied (dagrecreatie);
- ± 1125 m van natuurgebied;

Overwegende dat de inrichting zich situeert in een overwegend landelijk gebied op ongeveer 1100 meter van het centrum van Hulste; dat in zuidelijke richting waar de beluchtingsbekkens van de waterzuivering zich bevinden een 10-tal woningen gelegen zijn op ongeveer 300 meter, een plantenkwekerij op 200 meter en een café restaurant op 20 meter vlak naast de waterzuiveringsinstallatie; dat in noordelijke richting op circa 150 meter een hofstede staat en in het oosten een private woning op zowat 100 meter; dat tenslotte in zuidoostelijke richting een vijftiental woningen opgetrokken zijn op ongeveer 300 meter en één op 140 meter samen met een handel in veevoerders;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de als regularisatie aangevraagde reeds gerealiseerde uitbreidingen een dermate grote toename van de capaciteit en van de vermogens van de aangewende machines inhouden ten opzichte van de vergunde toestand dat dient gesteld dat het bedrijf geëvolueerd is naar een industriële activiteit; dat de grondgebondenheid van het bedrijf hierdoor eveneens in het gedrang komt; dat hierdoor sprake is van planologische onverenigbaarheid; dat op die basis in het kader van de bouwvergunning de afbraak van de kartonopslagplaats gevorderd werd;

Overwegende dat steunend op voorgaande overwegingen alle nog niet gerealiseerde uitbreidingen evenals de kartonopslag dienen geweigerd en dat de overige reeds uitgevoerde uitbreidingen om sociaal-economische redenen nog kunnen vergund worden voor een periode van vijf jaar met het oog op herlocalisatie of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied; dat een periode van 5 jaar benaderd samenvalt met de resterende looptijd van de basisvergunning namelijk tot 20 maart 2001; dat een eventuele vergunning tot dezelfde datum van 20 maart 2001 kan verleend worden";

Overwegende dat uit die motivering blijkt dat de verwerende partij zelf van oordeel is dat de aanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming agra-

risch gebied en dat zij aldus de bindende en verordenende kracht van het toepasselijke gewestplan miskent;

Overwegende dat de Raad van State in zijn arrest nr. 53.978, van 22 juni 1995, de weigering van een gelijkaardige vergunningsaanvraag heeft geschorst, overwegende dat :

"luidens artikel 11, 4.1., van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, in agrarische gebieden onder meer toegelaten zijn : "para-agrarische bedrijven"; dat noch het aangehaalde artikel noch enige andere bepaling van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het begrip "para-agrarische bedrijven" definiëren; dat bij ontstentenis van nadere omschrijving ter zake, bedoelde term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en daaronder moet worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is; dat het bestreden besluit vermeldt dat het bedrijf een "agro-industrieel" karakter heeft; dat het gebruik van het woorddeel "agro" er lijkt op te wijzen dat de verwerende partij zelf van mening is dat de inrichting verband houdt met landbouwactiviteiten; dat in de huidige stand van het geding geenszins blijkt waarom datzelfde besluit desondanks stelt dat het bedrijf "zeer niet" als para-agrarisch kan worden aanzien; dat het overigens zeer de vraag is of de stelling dat een bedrijf, om als para-agrarisch te kunnen worden beschouwd, een grondgebonden karakter moet hebben en in een nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces én met de voortgebrachte landbouwproducten, niet te restrictief is; dat het middel in die mate ernstig is";

dat deze uitspraak de verwerende partij niet toelaat een nieuwe soortgelijke aanvraag, waarvan zij zelf expliciet de strijdigheid met de gewestplanbestemming vooropstelt, in te willigen; dat voormeld arrest nr. 53.978 het desbetreffende middel ernstig bevindt omdat de redenen die het aldaar bestreden besluit hanteerde om tot de weigering te komen, niet tot de conclusie vermochten te leiden dat de aanvraag in kwestie onverenigbaar was met de bestemming agrarisch gebied; dat dit arrest dus niet vaststelt dat die aanvraag verenigbaar was met bedoelde bestemming; dat dus noch de verwerende partij in het

bestreden besluit, noch de verzoekende partijen in hun middel, het gezag van gewijsde van het arrest nr. 53.978 van de Raad van State miskennen;

Overwegende dat uit de hoger geciteerde overwegingen van het bestreden besluit niet blijkt dat de opvatting van de verwerende partij dat de aanvraag strijdig is met de planologische voorschriften gestoeld is op de interpretatie die deze partij geeft aan de begrippen "para-agrarisch" of "agrarisches" bedrijf; dat de overweging dat "van uit oogpunt van de stedenbouwkundige ... aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie ... onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften" onmiddellijk volgt op een gedetailleerde beschrijving van de onmiddellijke omgeving van het bedrijf en voorafgaat aan de overweging "dat het bedrijf geëvolueerd is naar een industriële activiteit"; dat bovendien het bestreden besluit ook stelt "dat de grondgebondenheid van het bedrijf hierdoor eveneens in het gedrang komt; dat de eerste twee tussenkomende partijen derhalve noch in hun verzoekschrift, noch in hun laatste memorie aantonen dat de verwerende partij alleen door de foutieve stelling dat een "industriële" bedrijf geen agrarisch of para-agrarisch bedrijf kan zijn, tot het besluit komt dat de aanvraag stedenbouwkundig niet aanvaardbaar is; dat bijgevolg niet aangetoond is dat de verwerende partij via een foutieve redenering tot het besluit van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid is gekomen; dat de Raad van State gelet op de onduidelijkheid van de desbetreffende motivering niet kan uitmaken of de verwerende partij terecht of ten onrechte tot dat besluit is gekomen; dat de stelling van de verwerende partij dat de aanvraag stedenbouwkundig niet kan ingewilligd worden haar ertoe had moeten nopen de vergunning niet alleen voor de nog niet gerealiseerde onderdelen, doch ook voor de te regulariseren onderdelen te weigeren; dat noch de verwerende partij, noch de eerste twee tussenkomende partijen

immers enig argument naar voor brengen ter staving van het door het bestreden besluit ingenomen standpunt dat om -overigens nergens gespecificeerde- "sociaal-economische redenen", weze het zelfs tijdelijk, een milieuvergunning zou mogen verleend worden die in strijd geacht wordt met de bindende gewestplanbestemming; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen ingediend tegen het besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het gedeeltelijk verlenen aan de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING van een milieuvergunning om te Harelbeke (Hulste), Waterstraat 19, een groenteverwerkend bedrijf te veranderen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op negenduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor één derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juni 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.